

A ŠEVCIŤ JSÚ ZÚFALÍ

na klášter v Bydžově běhali,
chtěli se ukázatí,
mnichy z kláštera vyhnati.
Tut' jsú byli bití.

Mníškové jsú pokorní,
ševcovť jsú prosili,
byť jim na vrata nebili,
nebt' jsú práva neměli,
proč by je vybíjeli.

Pak ten Šíře, hrdý švec,
vytrh svůj veliký meč
chtělť jest mnichy hubiti
a na nich kápě sekati.
Nemohl moci mieti.

Kněz Barták počátek učinil,
mezi ně se vyrazil
i udeři ševce v bok.
Tu by uzřel divný skok,
ať jako jelen skáče.

Příběh k němu mnich Kokoš
i udeři ševce v nos
a řka: „Beř se od nás přeč
vezma svůj veliký meč,
uč se škorně šiti.“

Druhý mnich s velikú kčící
udeři knapa palicí,
přerazil mu ručici,
nosíť ji na ubrusci,
nemóž vlny bítí.

Vypaři se mnich Trkoň,
jenž jest pravý komoň,
jalť se jich obierati,
až jsú musili skákati
běžic kamž kto věda.

Hýskú mníšek mladý,
poslúchaje starých rady,
holil jim trdlem brady,
až s nich kukly prchaly;
toť jest holič dobrý.

Ješče jeden mnich osta,
ježto Šíři čepi z chvosta,
udeři jej podle oka,
an mu nastavuje boka:
dálť mu o zem bítí.

Měit' jest Šíře dlúhý meč,
utekl jest od něho přeč,
nesměl se proň vrátiti
nechtě druhého oka ztratiti,
musil ho odjíti.

A Světlík, švec hrdina,
tak nám svědčí novina,